

σ' αυτούς; Είχαν τόσο άνεργη από παπούτσια, αυτή και τ' αδέρφια της!...

Η πίστι του υπερφυσικού ανάβει εύκολα στις εύπιστες καρδιές των παιδιών. Κι η Μελία έπιστευσε πάρα θεριά. Έπληρε τή σκούπα, έσοκούπισε τις πλάκες της κουζίνας, έκλεισε στο ντουλάπι ένα κομμάτι βούτυρο, που ήταν σκετασμένο μ' ένα αναποδογυρισμένο ποτήρι κι' έξεσκόνισε τὸ τζάκι — ναι, τὸ τζάκι — γιά νά γίνει κι' αυτό άξιο τής οφάνιας έπισκέψεως. Κι' ύστερα, άποφασιστικά, έβγαλε κι' αυτή τὰ παπούτσια της καί τ' άκούμπησε δίπλα στα' έξη καλοπαιούτσια τὸν μαζών της άδελφόν, που έπεριμέναν τὸν "Αί Βασίλη, *

Έπέρασε μιά νύχτα μεγάλη, άτέλειωτη... 'Ο Μπαμπής κι' ὁ Μπουί έσποραιογόριζαν άδύναμα στο κρεβάτι τους. Έρατούσαν τήν άδαρφή τους άγρυπνη, βασανίζοντάς τήν μ' έρωτήσεις :

— Μελία, τί ώρα είναι; Πότε θά ξημερώσει; Αί, μου φαίνεται πὸς κάποιος κονιά ένα χαρτί στην κουζίνα! "Αν έπιγαίναμε σιγά—σιγά νά δούμε; Νομίζεις πὸς αὐτὸ θά τὸν έξανα νά φύγη, άν είναι ὁ "Αί Βασίλης;

— Η Μελία προσπάθησε νά βανωταίη τήν περιέργειά της.

— Βέβαια, τοὺς είπε, άν άκούση θόρυβο αὐτὸς ποίνα στην κουζίνα, θά φύγη καί πρὸ πάντων, άν αντί γιά τὸν "Αί Βασίλη, έχει ρθει ὁ ἴδιος ὁ Χριστούλης.

— Τί λές; 'Ο Χριστούλης!

"Α, ὁ Μπαμπής θά ήθελε πολύ νά τὸν έδλεπε, τοὺλάχιστο μιά φορὰ στη ζωή του, αὐτὸν τὸν Χριστούλη, που μιλοῦν τόσο γι' αὐτὸν, αὐτὸν τὸν τυχερὸ Χριστούλη που δέν είναι ὑποχρεωμένος νά πηγαίνει σχολείο, ὅπως αὐτὸς, που περπατᾷε θπαν του κάνει κέρρι έπάνω στὰ κεραμίδια, που δρασκελίζει τις καπνοδόχους, που έχει στη διάθεσί του τόσα παιχνίδια, τόσα παιχνίδια καί που μπορεί νά τὰ μοράξει κάθε χρόνο, χωρίς νά τοῦ λογοστένουν, σ' όλα τὰ παιδιά τὸ κόσμου. Μά' ελα που άπαρχειέται καί ν' άνοίξει, έστο το' ένα του μάτι! "Αλλοῶς... αντίο παπούτσια καί κωρομιέλες!...

Έπὶ τέλους έφτασε κι' ἡ ήμέρα, μιά μέρα άσπορευή καί θαμτή.

— 'Ο Μπουί δέν κρατιόταν πειά.

— Έγὼ σηκώνομαι! φώναξε.

Καί πήδησε έξω άπ' τὸ κρεβάτι του. Αὐτὸ ήταν πὸ σύνθημα που περιέμεναν ὄλοι. 'Ο Μπαμπής τὸν άκολούθησε πρώτος, ύστερα ἡ Μελία, ύστερα ἡ Μευέν, που τήν ζήτησε ὁ θόρυβος τὸν άλλων. Τὰ παιδάκια ὄρμησαν κι' έμπηξαν στην κουζίνα.

Μπροστά στο τζάκι, ὄχτὸ παπούτσια ήσαν άραδιασμένα...

— Νά πα! φώναξε ὁ Μπαμπής.

"Αλλοίμονο! "Ήσαν ὄχτὸ παπούτσια με φαγομένη ταξούνια, με σόλες σφραβοπατημένες! "Οχτὸ παπούτσια μεταχειρισμένα, άλλα...

— Μπα, δέν ήθε ὁ Χριστούλης!... φημίσεε λυπημένα ὁ Μπαμπής.

— Γιά φάξε μέσα! Κομμάτι φραά δέν ξέφει κανείς τί γίνεται... εἶπε ὁ Μπουί με κάποια έπιδα άνάια στην ψυχὴ του.

"Αλλά τὰ παπούτσια ήσαν άδειανά.

Τότε καί τὰ τέσσερα παιδιά, γιγνά με μόνα τὰ ποικάμωσα, έμειναν εκεί γιὰ πολλή ώρα, θλιμμένα, πολύ θλιμμένα... Κι' έπειδὴ έκανε πολύ κρύο, είχαν τὰ χέρια στους κόρφους τους, τὰ γόνατα κολημένα, κι' έτρεμαν, έτρεμαν...

Έπὶ τέλους ἡ Μελία άνοιξε τὸ στόμα της καί μίλησε. "Απ' τή μιά μεριά γιά νά παρηγορήσει τ' άπογοητευμένα παιδιά, άπ' τήν άλλη γιά νά φιλιάξει άπειραχτη τή θλιπτική τους άσταλάτη, εἶπε άπλά:

— Τί άνόητοι που είμαστε άληθινα!... Σεχάσαμε νά γράφοιμε στο Χριστούλη νά μās φέρη παιχνίδια. Γι' αὐτὸ μās ξεχάσε... Τοῦ χρόνου θά ποῦ κάνοιμε ένα μεγάλο—μεγάλο γράμμα... Πάμε τώρα μέσα. Κάνει τόσο κρύο εδὼ!...

Καί θλιμμένοι, βαρετὰ θλιμμένοι οἱ φτωχοί κι' ὄρφανοί μικρούληδες ξαναγύρισαν τουτορούζοντάς στην κίμαρά τους...

ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΚΑ

ΤΟ ΣΤΟΜΑ ΚΑΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Τὸ μεγάλο στόμα φανερόνει άκρυσία, "Όταν μάλιστα έχει καί παχειά χείλη, δείχνει ὀνηρία πνεύματος.

Τὸ μικρὸ στόμα πάλι φανερόνει καλωσύνη κι' ευγένεια ψυχής. "Αν έχει χείλη λεπτά καί ὀθιόντια, ὁ κάτοχός του είναι προκασμένος με ζρηρὸ πνεύμα καί αισιόδοξη ίδιουσγκρασία.

Τὰ ισχνά καί ὄχρα χείλη προδίδουν φλοσυγυρία καί κακία. "Όταν ἡ γονιές των είναι γυρομένες πρὸς τὰ πάνω, φανερόνουν χαρακτήρα ψυχρὸ καί παραφορητικό. "Αν όμως είναι γυρομένες πρὸς τὰ κάτω, δείχνουν σαρκαστική διάθεσι, ὑποκριτικὸ χαρακτήρα κι' άγενή ψυχὴ.

Α ΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Πὸς συνεφιλιώθηκαν κι' εἰρήνεψαν οἱ κάτοικοι τοῦ Μοντρεάλ. Τὸ παράδειγμα τοῦ χοντρο-χασάπη. "Η άσχημη καί ἡ τιμὴ τοῦ πρίγκηπος Κοντέ. "Η πνευματώδης άπάντησις τής πρίγκηπισσας. Σὲ τί ὤφειλε ὁ Μπαγιάρ τή γενναιότητά του. "Η ὑπέροχες μπητρικές συμβουλές, κ.τ.λ.

Κατὰ τὸν περασμένο αἰώνα, ἡ "Αμερικανική πόλις Μοντρεάλ είχε περιπέσει σὲ φρικτὴ άναρχία καί διατελοῦσε ὑπὸ τήν άπειλή έμφυλίου σφαγαμῶ. Οἱ πολίτες τὸν δυὸ αντίπαλον μερίδων συγκεντρώνονταν κατὰ ομάδας σὲ διάφορα σημεια τής πόλεως καί φιλωνεικούσαν, κάποτε δὲ ἀντιήλλασαν καί ξυλιές.

Μιά μέρα, εκεί που τὸ συγκεντρωμένο πλῆθος βρισκόταν ὡς πάντα, σὲ μεγάλη παραχή κι' άναστατάσια, ένας χασάτης ὀνομαζόμενος Οὐίλιαμ Δίκ, διέσχισε τὸν κόσμο, πήδησε σ' ένα προπέδι, που χρησιμοποιε γιά βήμα καί ζήτησε τήν άδεια νά μιλήσει.

"Ο χασάτης αὐτὸς ήταν ὑπερβολικά ὑψηλόσωμος καί παχύσωμος καί ἡ σωματικὴς διαστάσεις του ἐκίνησαν τήν περιέργεια τοῦ πλῆθους καί τὸ έξανα νά σπατήσι.

— "Αδελφοί καί φίλοι, άρχισε ὁ χασάτης, βλέπετε πόσο χοντρὸς είμαι;

— "Ο κόσμος άρχισε νά γελά.

— "Αν έγορρίζατε τή γυναικά μου, ξεκαλοῦθησε ὁ αὐτοσχεδῶς ρήτωρ, θά γελοῦσατε ακόμα περισσότερο, γιατί εκείνη είναι πρὸς φορὲς χοντροτέρα ἀπὸ μένα. "Όταν λοιπὸν ταξωνόμαστε καμμία φορὰ, ἀναγκάζομαστε νά μεταφέρουμε τὰ πράγματά μας ἀπὸ τήν κίμαρά μας σ' ἄλλη, γιατί δέν μās χωράει. "Όταν όμως είμαστε άγαπημένοι, τὰ περνοῦμε μιά χωρὰ εκεί μέσα, χωρὸς ενοχλε στο ἴδιο κρεβάτι, τὰ έπιπλα δέν μās ενοχλοῦν.

"Ο σύνθημας κι' έκφραστικός αὐτὸς λόγος τοῦ χασάτη προέξησησε τόση έντύπωση στους παρισταιένους, ὥστε οἱ αντίπαλοι έδωσαν τὰ χέρια τους καί συμφιλιώθηκαν καί τὸ Μοντρεάλ ξαναβήσε έτσι τή γαλήνη καί τή ησυχία του.

"Ο πρίγκηπος Κοντέ, ὁ ὀποιος ήταν περαιοῦδὸς άσχημος, έπρόκειτο ν' αναχωρήσει κάποτε γιά τήν "Αγγλία καί εἶπε στη σύζυγό του, άποχαρτεώντας τήν :

— Προσέχτε, αγαπητή μου, στο διάστημα τής άπουσίας μου νά μὴν μ' άπατήσετε!...

— Πονχάσετε, φίλε μου, τοῦ άποκρίθηκε εκείνη. Αὐτὴ ἡ έπιθυμία δέν με πάνει παρά μόνον ὅταν σὲ βλεπῶ!...

"Ο Μπαγιάρ, ὁ άνώτερος ὄλων τὸν ἱσποτῶν τής Γαλλίας, ὁ ὀνομαζόμενος ἀπὸ τοὺς συγχρόνους του κάρφοβος καί άφρογος ἱσπότης, ὁ ήρως άπειρὸν άνδραγαθημάτων στὰ πεδία τὸν μαχόν, άπέδιδε τήν γενναιότητα καί τή μεγαλοψυχία του σὲ μιά συμβουλή τής μητέρας του.

"Όταν δηλαδή ὁ ευπατρίδης αὐτὸς έγινε δεκαπενταόρον χρόνον καί έτοιμάστηκε νά πάη στην αὐτὴ κάποιου άρχοντος, ἡ μητέρα του, ξεπροβοδίζοντάς τον, τοῦ εἶπε :

— Πέτρε, παιδί μου! Νά ὑπηρετῆς ἐν πρώτους τὸ Θεὸ καί νά προσεύεσαι σ' αὐτόν, πρὸ καί βοάδου. Νά είσαι περιουσιωδὸς καί φιλεύσπλαγχνος πρὸς ὄλους. Νά φιλάγεις αὐ τοὺς κίλασας. Ν' άποφείνης τὸ φθόνου, τὸ μῦθος καί τὸ ψεύδος, γιατί είναι άνάξια τὸν γενναίων. Καί τέλος, νά προστατεύης τις χήρες καί τὰ ὄρφανά.

Τὰ ἄτεροχα αὐτὰ λόγια έμειναν γιά πάντα χαραγμένα στην ψυχὴ τοῦ Μπαγιάρ, ὁ ὀποιος οὐδέποτε παρέβη τις συμβουλές τής μητέρας του...

"Ο Βίσμαρκ, ὁ περίφημος σιδηροῦς καγκελλάριος τής Γερμανίας, στὰ νεἶατα του ήταν πολὺ ὀρηκτὸς καί ρωκοκίνδυνος. "Όταν φοιτοῦσε στο Πανεπιστήμιο τής Γοτιγγης, είχε καταστει διάσημος γιά τις έπαινετὲς μονομαχίες του. Είχε μονομαχησει 28 φορὲς ἐν ὄλω και δέν είχε πληγωθεῖ, παρά μόνο μιά φορὰ, καί τότε όμως ὄχι ἀπ' τὸν αντίπαλό του, αλλά με τὸ ἴδιο του τὸ σπαθί. Καθὸς έμονομαχοῦσε δηλαδή, εκότρηκε ένα κομμάτι τοῦ σπαθιοῦ του καί τὸν χτύπησε στο πρόσωπο. Τὸ σπαθί τής πληγῆς αὐτῆς έμεινε γιά πάντα στο πρόσωπο τοῦ Βίσμαρκ.

Τήν ἴδια εποχή, ὁ Βίσμαρκ άποσύρθηκε σ' ένα πατρικό του κτήμα γιά νά τὸ ἐπιβλέπῃ, κι' έγινε ὁ τρώμος τής περιουσίας. "Όλο γύρω, χωρὰ καί εἰςγειές, τὸν άποκαλοῦσαν "Βίσμαρκ ὁ... λυσσασμένος!"

